

Negură peste tine, netimp peste noi

Lorena.craia

A noastră amuțire ne îngheață
În statuete scoase-n iarmaroc
Și-n fiecare zi o precupeață
Ne dă târcoale pentru câte-un troc.

Se poate să avem un preț de iarnă,
Pentru-a rămâne drepti, măcar întregi,
Însă din purgatoriu parcă toarnă
Jăratec - apoi apele culegi...

Să ne iubim, că suntem închisoare
Pentru nădejdea ce ne este sclavă,
Să ne iubim, că suntem și strânsoare,
În lumea fericită și mârșavă.

Să ne urâm, că suntem locuință
De suflete, pe frunze de pelin
Și câteodată, din obișnuință,
Gustăm amar, puțin câte puțin.

Să ne mințim că suntem veritate,
Înscriși curat pe câte o tăblie,
Stând ca un epitaf într-o cetate
A simțurilor, care ne îmbie.

Să ne-amintim că suntem arbalete,
Ce trag săgeți înspre iubiri de foc;
Și totuși, - înghețate statuete - ,
Ne vinde precupeața-n iarmaroc.

31 mai 2016, Constanța